

Pesem.

Zasvira struna sladkomilo,
presrčno zadoni,
zapoje pesem lahkokrilo,
da vrt in log strmi,
da duša v tihi nadi
tja gor zahrepeni,
da srce zdaj drhti
v preradostni nasladi,
zdaj v boli se topi,
se krči v tožnem jadi...

A spet se duh zjasni
kot svod neba spomladi:
Radost zdaj, čuj, zveni —
srečnejših let sladkó vabilo
v minulih lepih dni število,
ki več jih ni, jih ni! —
O, pesem, pesem krasna,
ti čaraš vrt in log,
ko tiha zdaj, zdaj glasna
doniš mi krog in krog!

Minka Severjeva.

Cvetoča jablan.

Cvet ob cvetu v naročju pomladi
naproti se solncu smehlja,
v opoju vonjav drhti v nasladi
cvet ob cvetu v naročju pomladi...

Sapica lahna čezenj pihlja,
mu ličeca rožna boža in gladi...
Tiho in mirno pada na tla
cvet ob cvetu v naročje pomladi...

Minka Severjeva.

Pomlad, pomlad . . .

Njive se zbudjajo,
gozd se otresel je snežne odeje in kliče:
pomlad, pomlad!

Jug, jug
je zapihal čez barje:
pomlad, pomlad!

Krim mogočno kot oče v družini
gleda čez barje in kliče:
pomlad, pomlad! —

M. M.

Bav-bav.

Mrak se plazi iz temnih goščav,
ptiček utihnil je sredi dobrav;
zletel na varno je spat,
da ne ujame ga škraf.

Zvonček večerni se v lini glasi,
otrok se angelu priporoči,
da se na jutro zbudi spet zdrav,
da mu nagajal ne bo bav-bav.

Fr. Ločniškar.